

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2402/21-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ante Galića, predsjednika vijeća, Sanje Štefan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članova vijeća te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ive Šegote i Mladena Kožića iz Zagreba, [REDACTED] koje zastupa opunomoćenica Sanja Bezbradica Jelavić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Jelavić i partneri j.t.d., Zagreb, Palmotičeva 70, protiv tuženika Ministarstva rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica grada Vukovara 78, (ranije: Ministarstvo za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku Republike Hrvatske, Samostalna služba za drugostupanjski postupak, Zagreb, Trg Nevenke Topalušić 1), radi postupanja javnopravnog tijela, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: Uszp-43/20-7 od 21. travnja 2021., na sjednici vijeća održanoj 20. travnja 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tuženika i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: Uszp-43/20-7 od 21. travnja 2021.

Obrazloženje

1. Uvodnom naznačenom prvostupanjskom presudom poništava se rješenje Ministarstva za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku, Samostalnog sektora za pravne poslove, Službe za drugostupanjski postupak, klasa: UP/II-552-03/17-01/, urbroj: 519-08/6-20-31 od 17. srpnja 2020. (točka I. izreke). U točki II. izreke te presude nalaže se tuženiku rješiti o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv rješenja Centra za socijalnu skrb Zagreb, klasa: UP/I-050-01/16-01/1, urbroj: 534-100-05-12-16-3 od 19. prosinca 2016. u roku od 60 (šezdeset) dana od dana dostave te presude. U točki III. izreke te presude nalaže se tuženiku da u roku 30 (trideset) dana od dana pravomoćnosti odluke o trošku isplati tužiteljima, Ivi Šegoti i Mladenu Kožiću iznos od 3.125,00 (tri tisuće sto dvadeset pet) kuna na ime troškova upravnog spora.

2. Rješenjem tuženika od 17. srpnja 2020. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv prvostupanjskog rješenja, ravnateljice Centra za socijalnu skrb, klasa: UP/I-050-01/16-01/1, urbroj: 534-100-05-12-16-3 od 19. prosinca 2016. kojim je odbijen kao neosnovan prigovor tužitelja podnesen zbog neprovodenja postupka procjene i prikladnosti tužitelja za posvojenje od strane Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnica Novi Zagreb.

2. Protiv navedene presude tuženik je podnio žalbu zbog svih razloga propisanih u članku 66. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. – dalje: ZUS).

3. Nastavno u žalbi tuženik posebno upire na propuste u obrazloženju pobijane presude, zaključujući da sud nije jasno izrazio pravna shvaćanja, zbog čega ne daje mogućnost tuženiku da ju izvrši u skladu s člankom 81. stavkom 2. ZUS-a.

4. Posebno tuženik ističe da je upravo iz interpretacije pobijane presude u javnosti stvoreno mišljenje da je u Republici Hrvatskoj odobreno posvojenje životnim partnerima u životnom partnerstvu osoba istog spola, koje su podržali mediji i određeni pojedinci koji su o predmetnoj presudi izvjestili javnost.

5. Dalje u žalbi tuženik navodi i obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje od 17. srpnja 2020. valjano i dostatno obrazložio, a time postupio u skladu s pravnim shvaćanjima i primjedbama suda iznesenima u ranijoj presudi prvostupanjskog suda od 9. srpnja 2019. Nadalje, tuženik iznosi dio obrazloženja pobijane presude, zaključujući da nije jasno na koji način bi u nastavku trebao postupiti i donijeti zakonito rješenje u skladu sa stajalištima i primjedbama suda, jer ih sud nije jasno izrazio. Zbog toga ni ocjena suda da je osporeno rješenje tuženika nedostatno obrazloženo u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09. – dalje: ZUP) ne daje određenu i jasnu uputu o postupanju tuženika.

6. Tuženik dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da su u predmetnom slučaju prisutne razne dvojbe, pri čemu ukazuje na nedostatak jasnih razloga na kojima je presuda utemeljena, a što stvara dojam o "ne-samostalnosti" takve odluke.

7. Tuženik predlaže da ovaj Sud usvoji žalbu tuženika, poništi pobijanu presudu i naloži prvostupanjskom sudu da u ponovnom postupku doneše zakonitu presudu i da iznese valjane, jasne i razumljive razloge na kojima je odluka utemeljena.

8. Tužitelji u odgovoru na žalbu pobliže navode i obrazlažu razloge zbog kojih smatraju da je pobijana presuda zakonita, a žalbeni razlozi neosnovani, jer je jasno uporište u mjerodavnim propisima, kao i izneseni razlozi zbog kojih je poništeno tuženikovo rješenje te mu je naloženo da doneše novu odluku o žalbi. U bitnom ponavljaju koji su propisi u predmetnom slučaju mjerodavni, a da je sadržaj tih propisa jasan te gramatički i teleološki razumljiv, a da tuženik nije postupio u skladu s obveznim uputama i primjedbama suda, već ustraje na tvrdnji da izražena stajališta nisu jasna i razumljiva, na koji način i dalje postupa diskriminatorno prema tužiteljima. Dodaju da pozivanje tuženika na postupanje medija i određenih pojedinca u medijskom prostoru nije pravno relevantna stvar u konkretnom slučaju, već potvrđuje izostanak pravnih razloga za žalbu. Dodaju da žalbeni razlozi eventualno mogu ukazivati na političku motivaciju u postupanju tuženika, jer su u žalbi u cijelosti izostali pravni razlozi i odgovarajuća pravna argumentacija iznesenih razloga. Premda su tužitelji mišljenja da je prvostupanjski sud u sporu pune jurisdikcije trebao meritorno rješiti o predmetnoj stvari, no s obzirom da je tuženik u nastavku postupka dužan postupiti u skladu sa stajalištima iznesenim u pobijanoj presudi, predlažu da ovaj Sud pravomoćno dovrši predmetni postupak i odluci o žalbi tuženika. Dodaju da se navedeni postupak nepotrebno dugo vodi, a iz sadržaja odgovora na žalbu proizlazi da predlažu žalbu tuženika odbiti.

9. Žalba nije osnovana.

10. Iz podataka spisa predmeta, kao i obrazloženja prvostupanske presude proizlazi da su tužitelji podnijeli zahtjev dana 16. svibnja 2016. Centru za socijalnu skrb Zagreb, Podružnici Novi Zagreb koji sadrži namjeru posvojenja i zahtjev za izdavanje mišljenja o podobnosti i prikladnosti tužitelja za posvojenje. S time u vezi su tužitelji obaviješteni od strane Centra za socijalnu skrb Zagreb, Podružnice Novi Zagreb da pozitivni propisi Republike Hrvatske ne daju mogućnost posvojenja osobama koje su

sklopile životno partnerstvo u smislu odredbi Zakona o životnom partnerstvu osoba istog spola („Narodne novine“ 92/14. i 98/19.).

11. Daljnji postupak se vodio po prigovoru tužitelja u svezi nepostupanja javnopravnog tijela, koje je odbilo provesti postupak procjene podobnosti i prikladnosti tužitelja za posvojenje. Prigovor tužitelja u svezi nepostupanja javnopravnog tijela je čelnik (ravnateljica) Centra za socijalnu skrb Zagreb odbio kao neosnovan, u bitnom obrazlažući da pozitivni propisi Republike Hrvatske ne omogućuju posvojenje osobama koje su sklopile životno partnerstvo, a na istim razlozima iz rješenja donesenih u ranijim postupcima tuženik i dalje ustraje kao i na rješenju klase: UP/II-552-03/17-01/1, urbroj: 519-08/6-20-31 od 17. srpnja 2020., kojim odbija žalbu tužitelja izjavljenu protiv rješenja ravnateljice Centra za socijalnu skrb Zagreb, klasa: UP/I-050-01/16-01/1, urbroj: 534-100-05-12-16-3 od 19. prosinca 2016. Tuženik u navedenom rješenju u bitnom konstatira da je, u navedenom prvostupanjskom rješenju, otklanjajući ranije utvrđene procesne nedostatke, prigovor tužitelja podnesen u smislu članka 156. ZUP-a, ocjenjen meritorno, a time je postupljeno u skladu s iznesenim primjedbama prvostupanjskog suda u presudi poslovni broj: Usl-2484/17-8 od 9. srpnja 2019.

12. Dalje je ocjenjujući osnovanost prigovora, utvrđeno da se u primjeni ovdje mjerodavnog prava, Obiteljskog zakona (dalje: OZ), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva i donošenja prvostupanjskog rješenja, neizravno odlučuje o pravima djeteta, kao potencijalnog posvojenika, zbog čega javnopravna tijela koja provode postupak u skladu s člankom 5. stavkom 1. OZ-a, interesu djeteta moraju prepostaviti interesima tužitelja, kao potencijalnih posvojitelja. Stoga, a polazeći od prvenstvenog interesa djeteta, tuženik kod ocjene osnovanosti žalbenih navoda tužitelja, nalazi da tužitelji nisu dokazali postojanje pravnog interesa, tj. da bi u povodu njihovog zahtjeva postojalo zakonsko uporište za provođenje postupka u kojem bi se izvršila procjena podobnosti i prikladnosti tužitelja za posvojenje, u svrhu upisa u registar posvojitelja u smislu članka 207. OZ-a. Tuženik u bitnom zaključuje da žalbeni razlozi tužitelja nisu osnovani, jer mjerodavni propisi koji su u konkretnom slučaju primjenjeni ne uređuju posvojenje djeteta od strane osoba koje su sklopile životno partnerstvo sukladno odredbama Zakona o životnom partnerstvu osoba istog spola. Pretpostavljajući pravnu sigurnost i interesu djeteta interesima tužitelja, da provođenje procjene podobnosti i prikladnosti tužitelja kao potencijalnih posvojitelja, u svrhu upisa u registar posvojitelja iz članka 207. OZ-a, nije potrebno provesti, jer je s druge strane prije svega potrebno zaštiti pravni interes djeteta.

13. Tuženik dodaje, u svezi žalbenih navoda tužitelja o primjeni međunarodnih akata, da Republika Hrvatska nije stranka Europske konvencije o posvojenju ni Europske konvencije o posvojenju (revidirane) kojom se primjena Europske konvencije o posvojenju proširuje na registrirane partnere, zbog čega da nije dužna niti postupiti u skladu s obvezama koje proizlaze iz navedenih međunarodnih akata.

14. Zaključno, tuženik u osporenom rješenju navodi da, uvažavajući pravne interese djeteta kao potencijalnog posvojenika, ne postoji zakonsko uporište za provođenje postupka procjene podobnosti i prikladnosti tužitelja za posvojenje, u svrhu upisa u registar posvojitelja, jer s obzirom da su kao osobe istog spola sklopili životno partnerstvo, posvojenje djeteta nije moguće prema pozitivnim propisima Republike Hrvatske.

15. Iz sadržaja tužbenog zahtjeva jasno proizlazi da su ključni prigovori tužitelja vezani uz postupanje javnopravnih tijela u primjeni mjerodavnih propisa usmjereni na primjenu Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori", 18/97., 6/99. pročišćeni tekst; 8/99. – ispravak; 14/02., 1/06. i

2/10. – dalje Konvencija), konkretno ukazujući na povredu članka 14. u svezi s primjenom članka 8. Konvencije.

16. Tužitelji dalje ukazuju da su zakonska rješenja primijenjena u predmetnom slučaju protivna standardima konvencijskog prava, tj. protumačena i primijenjena bez uvažavanja stajališta koje je izrazio Europski sud za ljudska prava (dalje: ESLJP) u svojim odlukama. Dodaju da su javnopravna tijela primijenila zakonska rješenja, unatoč tome što nisu u skladu s konvencijskim standardima i stajalištima ESLJP-a tj. odlukama na koje su tužitelji ukazivali tijekom postupka i u tužbi.

17. Posebno obrazlažu razloge zbog kojih smatraju da je Konvenciju u predmetnom slučaju trebalo izravno primijeniti, utvrđujući povredu članka 14. u svezi primjene članka 8. Konvencije, a također ukazuju i na stajališta koja je ESLJP izrazio u predmetima istog ili sličnog činjeničnog i pravnog supstrata.

18. Ocjenjujući žalbene razloge tuženika u svezi pravilnosti i zakonitosti pobijane presude, ovaj Sud daje poseban osvrt u svezi bitnih pitanja za pravilno rješenje predmetne stvari. Prije svega primjenu mjerodavnog prava valja ocijeniti s aspekta primjene Konvencije, na što tužitelji u tužbi izričito ukazuju.

19. Naime, ovaj Sud smatra potrebnim predmetni slučaj i primjenu mjerodavnih propisa ispitati i u kontekstu ostvarenja, odnosno zaštite ljudskih prava primjenom Konvencije, a ne samo s aspekta zakonitosti postupanja javnopravnih tijela, koja su odlučivala o zahtjevu tužitelja, primjenom zakonskih rješenja propisanih u primjenjenom materijalnom pravu.

20. Stoga valja reći da se prema sudskej praksi ESLJP-a, učinak i primjena članka 14. vezuje za "uživanje prava i sloboda" zajamčenih odredbama Konvencije, što dalje znači da je primjenjiv u slučaju kada činjenice predmeta spadaju u doseg jedne ili više odredaba Konvencije.

21. Prethodno dalnjim zaključcima, ovaj Sud ocjenjuje da konkretno pitanje ulazi u područje primjene članka 8. Konvencije, a u tom pravcu su već izražena stajališta u sudskej praksi ESLJP-a. Dalje se dodaje da je članak 14. Konvencije primjenjiv ukoliko se različito postupanje temelji na značajci koja se može identificirati, ali samo ukoliko za drugačije postupanje nema objektivnog i razumnog opravdanja, tj. ako se ne teži legitimnom cilju i ako nema odnosa razmjernosti između korištenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti.

22. Također je, u slučajevima koji se tiču osobne sfere života pojedinca (zaštite i poštovanja obiteljskog života) od značaja postići ravnotežu između prava pojedinca o kojem je riječ i eventualnog javnog interesa, tj. uvažavajući okolnosti konkretnog slučaja, ocijeniti postoje li razlozi za zaštitu javnog interesa, tj. javni interes koji bi mogao biti povrijeđen i zbog čije zaštite bi postojali opravdani razlozi za ograničenje konvencijskog prava na poštovanje privatnog (obiteljskog) života.

23. Ovaj Sud napominje, uvažavajući pri tome stajališta koje je ESLJP izrazio u sudskej praksi, da razlika u tretmanu osoba koje se nalaze u relativno sličnim situacijama, a koja se temelji isključivo na razmatranju seksualne orientacije, u svjetlu današnjih društvenih standarda i civilizacijskih dosega, predstavlja oblik diskriminacije i postupanje protivno članku 14. Konvencije. Također, različito postupanje u kontekstu ostvarenja prava iz opsega članka 8. Konvencije, koje se temelji na spolnoj orientaciji i na spolu traži posebno ozbiljne razloge koji bi opravdali takvo postupanje.

24. U prilog naprijed navedenog posebno se ukazuje i na stajališta izražena u presudama ESLJP-a (Karner protiv Austrije, Schalk i Kopf protiv Austrije, Salgueiro Da Silva Mouta protiv Portugala, Marckx protiv Belgije i dr.). Prema izraženim stajalištima u sudskej praksi ESLJP-a, došlo je do povrede članka 14. u svezi članka 8. Konvencije (pravo na privatni i obiteljski život) jer podnositeljima zahtjeva nije dana mogućnost

da se u postupku koji provode tijela propisana kao nadležna prema nacionalnom zakonodavstvu, procijeni jesu li kao potencijalni posvojitelji podobni za posvojenje djeteta, uvažavajući pri tome i interes djeteta, čak i u slučaju kada to pravno nije moguće prema zakonskom rješenju propisanom u nacionalnom zakonodavstvu.

25. Stoga je, navedeno pitanje valjalo razmotriti u svjetlu navedenih standarda koji se žele postići primjenom općih načela propisnih odredbama Konvencije, kao i drugih međunarodnih akata, bez obzira na opseg slobode koju svaka država članica Vijeća Europe ima kod donošenja zakona i propisivanja zakonskog rješenja u svezi posvojenja.

26. U predmetnom slučaju riječ je o postupku koji prethodi postupku posvojenja djeteta tj. o postupku u kojem će se nakon ocjene podobnosti i prikladnosti za posvojenje, na temelju pozitivnog mišljenja Centra za socijalnu skrb, potencijalni posvojitelji upisati u registar posvojitelja.

27. Navedeni postupak obvezno prethodi postupku posvojenja djeteta, tj. bez provođenja opisanog postupka nije moguće upisati se u registar posvojitelja u smislu odredbi OZ-a.

28. Tuženik je u osporenom rješenju kao ključni razlog zbog kojeg smatra da prvostupansko javnopravno tijelo nije trebalo provesti odgovarajući postupak u povodu zahtjeva tužitelja, iznio da za posvojenje djeteta ne postoji zakonska mogućnost, jer tužitelji ne ispunjavaju zakonske pretpostavke iz članaka 184. do 187. OZ-a. Zbog toga da ne postoji ni njihov pravni interes za provođenje takvog postupka niti je postupanje javnopravnog tijela u interesu djeteta, potencijalnog posvojenika, a čiji interes preteže i prioritet je zaštititi ga u odnosu na interes tužitelja.

29. Međutim, razmatrajući primjenu navedenih zakonskih rješenja i mogućnosti posvojenja djeteta od strane tužitelja kao osoba koje su sklopile životno partnerstvo, u svjetlu primjene stajališta koja je ESLJP izrazio u navedenim predmetima, a koja su primjenjiva i u konkretnoj situaciji, jer je riječ o predmetu sličnog činjeničnog i pravnog supstrata, ovaj Sud smatra da u predmetnom slučaju nisu prihvativi razlozi zbog kojih tuženik smatra da postoji zapreka da se provede postupak po zahtjevu tužitelja.

30. Naime, s obzirom na stadij postupka, propisanog odredbama OZ-a, u kojem se procjenjuje podobnost i prikladnost potencijalnih posvojitelja za posvojenje i bez kojeg ne postoji mogućnost da se potencijalni posvojitelji upisu u registar posvojitelja, s aspekta primjene Konvencije, tj. uvažavanja stajališta izraženih u sudskoj praksi u primjeni Konvencije, ne postoji zapreka da se tužiteljima omogući pristup postupku koji provodi prvostupansko javnopravno tijelo, jer bi postupanje protivno tome, u okolnostima konkretnog slučaja, značilo diskriminaciju tužitelja s osnove spolne (i seksualne) orijentacije. S time u vezi se dodaje da se odnos između osoba istog spola treba razmatrati u kontekstu izraženih stajališta ESLJP-a u sudskoj praksi, a s obzirom da ulazi u pojam "obiteljskog života", jednako kao i odnos osoba suprotnog spola u jednakoj situaciji, a što traži i jednak tretman u jednakim situacijama. To dalje znači da bi uskrata pristupa postupku posvojenja osobama koje su sklopile životno partnerstvo imala značaj postupanja koje sadržava različiti tretman osoba utemeljen isključivo na drugačijoj seksualnoj orijentaciji u odnosu na druge osobe (potencijalne posvojitelje). Takvo postupanje bi tužitelje diskriminiralo u ostvarivanju prava na obiteljski život, a koje stajalište je izraženo i u predmetu ESLJP-a sličnog činjeničnog i pravnog supstrata (Schalk i Kopf protiv Austrije, broj: 30141/04).

31. Ovaj Sud smatra, s obzirom na stadij postupka, u kojem se primarno ocjenjuje podobnost i prikladnost tužitelja kao potencijalnih posvojitelja, u svrhu upisa u registar posvojitelja, da ne postoje opravdani razlozi za uskratu pristupa tužitelja postupku posvojenja. Također s obzirom na stadij postupka ne postoje razlozi za zaštitu javnog

interesa koji bi mogao biti povrijeđen i zbog čije zaštite bi postojali razlozi za ograničenje konvencijskih prava tužitelja, uskraćivanjem pristupa postupku posvojenja.

32. Premda tuženik razloge za neprovođenje postupka po zahtjevu tužitelja, opravdava ostvarenjem legitimnog cilja zaštite interesa djeteta, kao potencijalnog posvojenika, koji prepostavlja interesima tužitelja, ti razlozi nisu prihvatljivi s obzirom na stadij konkretnog postupka. Naime, interes konkretnog djeteta da bude posvojeno procjenjivat će se u postupku posvojenja i pri odabiru posvojitelja upisanih u registar, dok postupak koji prethodi upisu posvojitelja u registar ne utječe na interes djeteta (u apstraktnom smislu). Zbog toga mogućnost tužitelja da pristupe postupku posvojenja ne bi dovelo do povrede javnog interesa, tj. u toj fazi postupka ne postoji javni interes koji bi trebalo zaštititi, a time niti opravdani razlozi da se ne provede postupak po zahtjevu tužitelja.

33. Zaključno, ovaj Sud nalazi da razlozi koje je tuženik naveo u osporenom rješenju kojim je odbio žalbu tužitelja, nisu prihvatljivi s aspekta standarda prihvaćenih u sudskoj praksi ESLJP-a, tj. da bi u svjetlu primjene Konvencije, odbijanje javnopravnih tijela da provedu postupak po zahtjevu tužitelja dovelo do povrede članka 14. u svezi članka 8. Konvencije.

34. Slijedom navedenog, ovaj Sud je ocijenio da žalbeni razlozi kojima tuženik u bitnom ponavlja navode iz osporenog rješenja nisu odlučni za ocjenu zakonitosti pobijane presude i za donošenje drukčije odluke o predmetnoj stvari. Također ovaj Sud nalazi da su jasne primjedbe i upute dane u obrazloženju pobijane presude, a sukladno tome te uvažavajući stajališta i zaključke iznesene u ovoj presudi, tuženik treba postupiti u nastavku postupka kod donošenja nove odluke o žalbi.

35. Budući da žalbenim navodima tuženik nije s uspjehom osporio pravilnost i zakonitost pobijane presude, valjalo je pozivom na odredbu članka 74. stavka 1. ZUS-a žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupansku presudu.

U Zagrebu 20. travnja 2022.

Predsjednik vijeća
Ante Galić

Dokument je elektronički potpisani:
ANTE GALIĆ

Vrijeme potpisivanja:
11-05-2022
13:53:30

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D485231333631333363030303638
L=ZAGREB
S=GALIĆ
G=ANTE
CN=ANTE GALIĆ
SN=HR37552315754.2.34

Broj zapisa: **eb30b-84b16**

Kontrolni broj: **0067f-8b8dd-42d63**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisani sljedećim certifikatom:
CN=ANTE GALIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Visoki upravni sud Republike Hrvatske potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.